

An underwater scene with a diver in the lower left, bubbles rising from the right, and a blue gradient background.

Slavica Juhas

SIROTA

www.digitalne-knjige.com

Slavica Juhas

SIROTA

(zbirka poezije i proezije)

2022.godine

SIROTA

(zbirka poezije i proezije)

Autor: Slavica Juhas

Recenzija: Zlata Knez

© Copyright Slavica Juhas. Sva prava pridržana.
Ni jedan dio ove knjige ne smije se reproducirati u bilo kom obliku ili
na bilo koji način uklopiti u drugi rad, prenijeti u bilo koju formu: bez
pismenog odobrenja autora, uvažavajući sva autorska prava.

*Jesam li mogla učiniti više,
dok iz snenih očiju gledao me strah,
kada crne se vrane oglasiše*

Slavica Juhas

Pripremila: Zlata Knez

Uredio i obradio: Nenad Grbac

POŽARI U DUŠI

NEMOJ ME ČITATI

*Oba uha pokrila sam dlanovima
jer med njima neviđena oluja huči.
Svud lete stol, dojmovi, ćup sa slovima,
naočale, penkale i sobne luči.*

*Ta, nemoj me čitati, poštedi svoj dan
od ove moje grmljavinske ugroze.
Ne plači pod kišom, nemoj biti jadan
zbog vjetrova koji ljesove prevoze.*

*Nemoj žarkom znatiželjom listati me
jer tko u oluju uđe, loše prođe.
Do njegovih očiju narastu plime,
silan vjetar tuge mir mu oglođe.*

*Vjeruj upozorenju, mojoj prognozi,
neka umlje bude ti od srca čvršće.
Ne daj da sruše te tragični vrtlozi,
da ti misao u lednoj ruci ne zadršće.*

*Baci knjigu u blato, zgazi je đonom
da se moje suze ne izliju u tebe,
jer jasam pjesma koja stiže s ciklonom.
U oči stavljam ti bol, plač i pogrebe.*

Nemoj me čitati...

RANAC PUN STIHOVA

*Kao prosjak vraćam se, kucam na vrata,
za kojima spajaju se kontinenti.
Na plećima nosim ranac literata
da poklonim ga poetskoj regimenti.*

*Umorna sam od pjesničkog putovanja,
pogrbili su me teški osjećaji.
Prsti su žuljeviti od čuvstvovanja,
pod grudima ječe bolni uzdisaji.*

*Otvorite vrata, pustite da uđem,
da pred vas saspem sadržaj iz ruksaka.
Mučna čuvstva pišem u svijetu tuđem,
ali predah trebam od sfere čudaka.*

*Pustite me da uđem, padoh od umora...
poklanjam vam ranac tužnog pjesmotvora.*

KAŽI MI, NOĆI

*Kaži mi, noći, tako ti pomrčine,
zašto si se nesnom namjerila na me,
kada duša žudi da zaspe i počine
od košmarnih misli i tijeska osame?*

*Reci mi kako da svijetu pokažem
podbuhle kapke, brijege pod očima?
Kada pozovu me, uvjerljivo lažem
da deset je sati u kraćušnim danima.*

*Umorna jesam, ali ne od rutina,
već od tebe i kroničnih besanica.
Noćna misao tužna je razvalina,
koju skupljam s listovima bilježnica.*

*Otkrij mi, noći, tako ti mjesečine,
mučiš li me iz hira ili ljubavi?
Ako gdjekada darežljiva si bila*

*i dražesni stih sipnula iz tišine,
dušu stjerala si na teren klizavi...
stihom si je usrećila, stihom uništila.*

MAJKO

*Jesam li mogla učiniti više,
dok iz snenih očiju gledao me strah,
kada crne se vrane oglasiše,
a ja o rodu i pletivu klafrah?*

*Zar mogla sam dopustiti da shvatiš,
dok pola tebe bojalo se smrti,
da na drugoj nozi već po nebu klatiš,
gdje uskoro Bog strah će ti otrti?*

*Još i danas strepnje stišću grudni koš,
a sumnje se crne nad dušom nadviše,
jer možda trebala sam žuljeva još,*

*da savjest ne sijeva, da grmi tiše.
Jesam li ti uljepšala staračku pustoš?
Jesam li mogla učiniti više?*

KLUB

*Odškrinuo si virtualna vratašca
i u kuću pozvao krotke prijatelje.
Na ulazu slomio si im krilašca
i na gušu stavio konop bez kudjelje.*

*Meni nisi uručio pozivnicu,
jermrsko mi je sili biti lojalna.
Vrsnoća ne stvara tihu poslušnicu,
niti ju brine družina trivijalna.*

*Idi dalje, bez mene i mojih pjesama.
Široko ti polje, nebesa i uzduh.
Moj jad nećeš sapeti verigama,
niti narav odjenuti u ovčji kožuh.*

*Sve dok pozivnice šalješ na vilama,
od mene dobit ćeš odmak i neposluh.
Sama posut ću se lovorikama
kada krila raširi slobodarski duh.*

MISLINOŠA

*Tmasti oblaci obrušuju se s neba,
zaliježu na naježenu krošnju hrasta.
Pod budnim okom sredozemnog galeba
na grani okuplja se jatašce lasta.*

*Sišle su s gnijezda pod krovom kuće,
gdje povjerljivi zadatak sam im dala..
Neka barem jedna glasno zacvrkuće
kada njegov grad bude nadlijetala.*

*On će se odazvati zovu cvrkuta,
s krova mahat će lebdećem glasniku.
Sva bol nestat će s lica smrknuta
ako žive duše ne bude na vidiku.*

*Ti, lasto mila, koja radije letiš,
u tvoje kandže polažem povjerenje,
sleti mu na kažiprst, ako osjetiš
da uz dimnjak ne sijeва upozorenje.*

*Reci mu da u trokutastome kljunu
njemu šaljem misli pune strahova.
I da umjesto znanja umnažah zabludu
u hladovini razlistanih hrastova.*

*O, ptico poja, prenesi mu istinu,
da i ja bdijem i spavam u letu
već dvadeset i neku gorku godinu,
ali prvi put misli šaljem po ptičetu.*

*A kada sunce mrazu promijeni smjer
i utoke stvori pri mlakome moru,
sjeti se zadatka, vrati se sjeveru
da opstojnost potražim u odgovoru.*

*Mala ptico stiha, ako sudba kljasta
njegovim mislima ne bude dopustila
da u tvome kljunu dolete do hrasta...
dabogda se nada u grobak srušila.*

U JEZOVITOJ MIRNOĆI

*U studenoj sobi, od dva-tri metra,
na svilenom jastuku njezin dragi spava.
Do njega ne dopire jauk vjetra,
plač mora, ni krik drijena pupava.*

*On ne čuje dah na svojem licu,
ne čuje tihoću u svakoj pori.
Otkad izvadili su mu cjevčicu,
za život zašli su mu i prizori.*

*Kraj njega stoji, u gužvi, a sama,
žena koja kroz noć osijedjela je.
Rever natapa mu vrućim suzama,
a u rupčić tiska nečujne grcaje.*

*Inje se primilo za trepavice,
ukočile su se dlake na rukama,
jer u dva-tri metra mračne ledenice
premili mirno spava med daskama.*

*Drhti zlatan prsten na hladnom prstu,
kruta ramena sporo se spuštaju
da plave usne poljube nekoć čvrstu
vjeđu, koja pala je pri izdisaju.*

*Hladan dlan počiva na hladnom čelu,
niz pramenove mrtve kose klizi.
Dok nevjerica visi na raspelu,
guše je sudbine najveći ugrizi.*

*Srce ju boli, užasava je pogled
na sutrašnji dan, na buduće noći.
Vizije gube i smisao i izgled,
jer on mirno spava u jezivoj mirnoći.*

*Posljednji, grozoviti drhtaj zatrese
oltar, otkud kreću do mjesta pokoja.
Do uha mu plave usne prinese
i prošapće: Probudi se, srećo moja.*

SLATKORJEČIVI GRABEŽLJIVAC

*Nakon četiri desetljeća vratio se
iz guste magluštine u zjenicama.
Pokajnički virio je ispod sive kose
i zasuo me pukim bedarijama.*

*U prvi trenutak nisam prepoznala
sijedog starca na bijesnom motoru.
Kroz glavu mi je misao proletjela -
to laske mirišu po poznatom sladoru.*

*Slatkorječivi ima drukčiju fasadu...
istrošenu, naboranu, zapuštenu.
I takav bugario bi serenadu
da impresionira zauzetu ženu?*

*Od mladih dana do povratka starkelje
dogodio se život, i na zalasku je.
Dok o ljubavi slatkorječivac melje,
rug se povećava, a ponos likuje.*

*Nakon četrdeset godina zgurio se
pokraj zelenog Kawasaki motora,
zgužvanog lica, usamljen, sijede kose...
Karma dostigla je starog predatora.*

MISLI

*Ne znam gdje u meni haraju ratovi,
gdje praznorječje prepire se ustrajno;
ni zašto pod kožom gruvaju topovi,
kada ja stvorenje sam besadržajno.*

*Jedina vrednota kojom raspolazem,
koju neće pokoriti ratnik jedak,
to je da pred poltrone čast ne polažem.
Ne trampim obraz za nečisti napredak.*

*Ako sam praznina, ni za što sposobna,
zašto mi se misli trajno napadaju?
Bore se za nadmoć sred žića tegobna,*

*a ja bih primirje, da pregovaraju,
kao kada su za vremena onodobna
riješile da na papir mučnost ispucaju.*

DANAS

*Danas sam ti skuhalo kokošju juhu,
gustu, manje masnu, baš kakvu voliš.
Papar ne sipaj po nadrobljenom kruhu,
pripazi da je u žurbi ne presoliš.*

*Kada u slast pomljackaš sve iz tanjura,
sjedni na ljuljačku, brzo će kavica.
Još se sunce diglo nije, sada je ura
da u vrt skoknem po par zrelih smokvica.*

*Skini pogled s prašnjavog mobitela,
već unaprijed znaš da neće te zvati
i da čudit ćeš se što si doživjela...
da djeca ne pitaju: Kako si, mati?*

*Ako hoćeš, otići ćemo do grada,
prošetati Korzom, obići tržnicu.
Prijat će ti kolač i topla čokolada
čim sjednemo u kafić, pod nadstrešnicu.*

*Kada poželiš, kući ćemo se vratiti,
jer znam da reći ćeš: Trudna sam. Gren spat.
Trknut ću pred tobom i uključiti
na noćnom ormariću baby aparat.*

*Još jednu stvar morat ćemo učiniti
prije no što poljubim oči ti snene.
Nemoj pogled skrivati, nemoj se sramiti...
i ti si meni mijenjala pelene.*

*Spavaj, mila mati, daleko od kuće,
ispred koje odsjekla sam hortenzije.
Čudesno mi tvoj glas kroz pjesmu šapuće:
Ne plači, kćeri, ovdje lijepo mi je.*

*Majčice, guši me progutani očaj,
i što sam ti više no ikad mučaljiva,
ali dušu prožima i utješni drhtaj...
danas si mi barem u ovoj pjesmi živa.*

OSVETA MORA

*Ulaziš u plićak, podaješ se valu,
krajničkom oka pratiš čarne prizore,
ne zamjećujući opasnost nemalu...
Ti ranjivi si kupač, a ja sam more.*

*Bezbrizno uranjaš u moju mekoću,
da bistrinom naježim muževno tijelo,
ali otkrit ću ti i dubinu i mutnoću,
ne bi li te napokon srce zaboljelo.*

*Razigrano pljuskaš me, ne shvaćajući
da udarci stvaraju tek prošlost od pjene,
ali kada kreneš prema praznoj kući,
na sakrivenoj rani ponijet ćeš i mene.*

*Ja sam sol u krvi, more koje se sveti,
kazna koja peče, grebe... i krade ti san;
a kada te slanost suza na grijeh podsjeti,
znat ćeš da usud je spor, ali pravedan.*

*Ja sam tvoje more, svugdje me ima...
ne možeš pobjeći osvetničkim valovima.*

ŽIVOT IMA DUGE NOGE

*Ovaj život ima duge noge
i hoda brže no što ja hoću.
Sebi poklanja trajne uloge,
a mome glumatanju kratkoću.*

*Sva u čudu za njime cupkam -
još je tu, a ipak nestao je.
Kako? Kamo? Po čelu se lupkam.
Zar u pepelu prošlosti moje?*

*Volim ga baš takvoga kakav jest.
Taj sa mnom hoda i kada je u trku.
Možda počesto ulažem protest
jer u trenutku posloži mi frku.*

*U mjestu stoji i preda mnom juri,
kao da slobodnom voljom je biran.
Mogao bi me puknuti po tamburi
ako provalim da je kompliciran.*

*Odavno mi je kristalno jasno
da za nj ja sam potrošna roba.
I ako zveknut će me naprasno,
dugonogog voljet ću i iza groba.*

PREPOLOVLJENA

*Mrzovoljan stojiš na praznom peronu,
kao da potonule su ti sve lađe.
Snužden ulaziš u prvu gostionu
i čašom vina ublažavaš beznađe.*

*Kroz prozor gledaš vrh kuglastih javora,
kako s crnom naoblakom spliće se dim.
Glava puca ti od gnjevnih mrmora
jer i tvoja voljena putuje s njim.*

*A ja u vlak penjem se napola nemirna,
tada prene me lokomotive pisak.
Nemoj me ružiti da sam bezobzirna
jer u grudima ne osjećam pritisak.*

*S prepolovljenom dušom sjedam u vlak,
a pola srca ne dopušta da oko porazim.
Na put krećem napola tužna, jer, ipak,
u tebi ostajem i kada odlazim.*

TROJEDINA

*Ja sam santa leda u pulskoj lučici,
pokraj grada plutam, egom stvaram bol.
Teški sud prepuštam Svemirskoj pravici
kada iz slatkog bivanja vade mi sol.*

*Ja sam ledenjak koji diže ocean
kada zraka sunca iskapa me u val.
Poput pare napuštam plićak azuran
da u oblaku zasjam ko ledeni kristal.*

*Ja sam pahuljica i s braćom letim
u pulsku lučicu, da bezbrižno živim,
dok tri ciklusa življenja ne osjetim:
s Bogom, egom i duhom neuništivim.*

*Ja sam žena od mesa, svijest i duh.
Rastem, letim, padam... tamo otkud krenuh.*

SIROTA

*Kamo da krene onemoćala žena,
kad sjedalice na vrtuljcima smisla
spletene su lancem potrošenog vremena,
a slabost ju je u naslonjač pritisla?*

*Tek misli trče po sanjarskoj stazi
i u žbunju traže trun svrhe života.
Ne kočte ih porušeni miljokazi,
sve dok po snovima putuje sirota.*

*Sjedine ostavlja izboranom licu,
plitki dah pušta iscrpljenom tijelu,
modrikastoj ruci kanilu i iglicu,
a sebi poklanja vremešnost veselu.*

*Dok vrtuljak smisla pod hrđom nestaje,
krhko biće staračka mudrost preporodi.
Sirota je u mašti našla poticaje...
Tko će je spriječiti da hoda po vodi?!*

DEVET SVIJEĆA

*Nemilosrdna smrt ubrzala je hod,
da na posljednju postaju spusti cedar.
Za njom sporo vukao se satrveni rod,
pred povorkom grobar, na začelju cvjećar.*

*Okrutni Kosac često je navraćao,
odvodio djecu, roditelje, baku.
Devet duša na oltar je plegao
i nestao u plamu na svijećnjaku.*

*Inna bila je trogodišnje dijete,
Astrid je krunicu na ruci nosila,
Branka nije dala da joj tlak dižete,
a Foška povazdan radosna je bila.*

*Vinko je na sam Božić pekao šunku,
Živko je volio vježbati tibetance,
Kristijan se zatvorio u špelunku,
Klaudio je rođenjem sparao blizance.*

*A Slavko je volio Maru i kruzere.
Devet divnih ljudi na hladnom oltaru,
pored cedra nariču zdvojne matere,
a očevi Boga traže u košmaru.*

*Jedno za drugim pošli su dragi ljudi,
koje ispraćali su vriskovi ljubavi.
Tko je ostao, sabio je pod grudi
nesnosnu tugu, plač i lampaš titravi.*

*Još se jedna žena na isti put sprema,
sve češće joj duša oko groblja šeta.
Moje srce za još rana snage nema...
ubit će me vonj cedra i svijeća deseta.*

*Nemilosrdna smrt ubrzava svoj hod
i na posljednju postaju spušta cedar.
Za njom sporo vuče se satrveni rod,
pred povorkom - smrti osmijeh vedar.*

VRELO STIHOVA

*Skrito se svježim suzama oblijevam,
tlapeći da stišat ću um blebetavi,
navikom da pisanom riječju pjevam
čudne kantate o nesretnoj ljubavi.*

*Za tinjanja čežnje pjevala sam zdušno,
ali danas stih ne zvuči kao prije.
Mada vrutak misli teče nepresušno,
zatrpat ću izvor krnje poezije.*

*Kamo ću sa zbrkom kada krenem puziti,
kad u žilje prsnu otrovi snatrenja?
Hoću li pri odlasku potajno zasuziti
ispod teškog plašta samosažaljenja?*

*Možda ću od knjiga napraviti jastuk,
a od suza splesti brnju na ustima,
da ne opsujem kvarnih duša tvrdičluk,
koje nemar razvlače pred solistima.*

*U inat prepotenciji zlatoustih
sačuvat ću vrelo iz kojega kaplje stih
i s tih izvora vreljih, nepresušnih
izmamit ću uvijek svoj osmijeh tih.*

KASNA URA

*Ne, noćas neću dozvati te u stih.
Ova trudna nada željna je odmora.
Zar zbog pogledavanja časovitih
u pjesmi da žvačem kruh sa sedam kora?*

*Da pod plafonom upalim žarko sunce,
što ofuri mi sančim u oku bljesne.
Kako bih s tobom dostigla vrhunce,
kad šuljaš se tek sred tihoće urnebesne?*

*Ni puna Luna milostiva ne zna biti
kad propušta te kroz mjesečeve zrake.
Crne oblake pred njom ću razviti,
da u stih ne uđeš kroz misli i šake.*

*Ne, noćas neću dopustiti da kročiš
u hodnike svijesti, u predvorje sna,
i da mi dušu bremenitim stihom optočiš.
Za sastanak u pjesmi ura je prekasna.*

VATRENI LEPTIRI TUGE

*Da sam znala da nikamo neću stići
i da na put krećem po besputicama,
ne bi mi pod pupkom leptirići
letjeli s upaljenim žigicama.*

*Oni, koji žive samo jedan dan,
po mojoj utrobi vazda su letali;
slali me u san, najavljivali uranak
i u svakodnevnom me radu ometali.*

*Čudesan bio je taj varljivi osjećaj
da zbog ljubavi u meni pali se baklja,
znajući da prožet će me topli drhtaj,
kad iskra nade tabane mi pošaklja.*

*Da sam znala da nigdje neću krenuti
i da meni s puta nitko neće doći,
mogla sam gusjenice ledom klepnuti
i život proživjeti u mirnoći.*

*Jedino u što bila sam sigurna,
to je da sam kao šipak puna ljubavi,
ali putuje tek do mrskih nokturna,
tko pod srcem zlobne leptire zabravi.*

*Nikoga na svijetu neću mrziti,
svaku dušu stavit ću u čas molitve,
ali ubuduće neću dopustiti,
da zbog nade živim na rubu britve.*

*Dojadio mi je let leptira tuge
i da golica me stanje vragometno.
Iskrenog srca voljet ću ljude druge,
ali samo sebe strasno i bezuvjetno.*

*Da sam znala da nikamo neću stići,
da sam znala da neću ni krenuti,
ne bih se usudila nemirima prići
i mogla sam tiho s leptirima povenuti.*

UVREDNICA

*Ja sam dobra dušica, a ti si...
probisvijet, vucibatina, primitivac, protuha,
skorojević, kokošar, ridikul, podlac, nitkov,
klošar, gnjus, hohštapler, smutljivac, lakrdijaš,*

*seljober, idiot, dripac, blesan, beskičmenjak,
mutikaša, prdonja, debil, glupan, bedak,
papak, glupan, jadnik, kreten, pokvarenjak,
blefer, imbecil, moron, luđak, bijednik,*

*budala, konjina, sotona, muljator, klipn,
prasac, sroljo, šugavac, majmun, budalaš,
lapan, gad, pseto, papan, krelac, retard,
mamlaz, degenerik, čudak, šmokljan,*

*mekušac, bezveznjak, isprdak, kretenoid,
tupan, serator, mulac, bezobraznik, k
krkan, balonja, maloumnik, mekušac,
pajac, mlatimuda, nesretnik, jebivjetar,*

*ludonja, glupson, umobolnik, ljigavac,
mlakonja, napuhanko, mutivoda, šonjo,
šarlatan, bilmez, tukac, telac, mutavac...
kojega volim više no što sebe volim.*

POŽARI U DUŠI

*Pogledi su moji kao bistra jutra,
a obrazi su od požarišta suši.
Kada rijeka suza teče iznutra,
zašto ne gasi požar u duši?*

*Napukne li srce kad me sreća neće,
dušom proklinjem dan vlastita rođenja.
I dok ponos o ravnodušju blebeće,
suze lijem na ramenu snoviđenja.*

*Ako izdajica navre na rub oka,
spuštam kapke, stišćem usta, gutam slinu,
jer kad preveć plamte rukavci krvotoka,
na požare skrećem slanu kapljevinu.*

*U javi uz bok stojim s najjačima,
mada ćud mi je tek pri maskiranju odvažna,
a slijepac šunja se za gordim leđima
i šapće: Ta vam je žena jako snažna.*

ZA STO GODINA

*Staro priznanje uzimam od važnosti
i od grkih osjećaja koji ju slijede.
Kada sitne brige krenu glodati kosti,
važnost sva profinjena čuvstva pojede.*

*Neću od dvojbi stvarati paranoje,
niti od raspre nerazrješivi slučaj.
Zatrt ću baljezganja, koja um rastraje,
životnim podlostima umanjit ću značaj.*

*Neću da nevolja povuče me do dna,
ne dam nepravdi da bude giljotina,
strahu da utapa me sred toka uzvodna,*

*ni da gorke misli brusi mi batina,
jer poručila mi je Duša svjetlovodna:
Za sto godina... ni matere ni sina.*

PITOMA

*Obećao si da nećeš otići
iz toploga doma, u kojemu sve si,
ali zasvrbili su te opančići
i želja da kradeš na novoj adresi.*

*Nisi se nadao, ti, tako važan,
da u raskošnim kućama bit ćeš gost
i da, mada si u ludilu odvažan,
kao preljubnik dočekat ćeš starost.*

*Na gležnjeve klošara stavi lokote,
ili neka noge skrenu ti s puta,
na koji vuku te demoni pohote.
I nemir, koji strast sili da odluta.*

*Zašto da plaziš po tuđemu domu
i poput psa slijediš namigušu,
kad u meni imaš ljubav pitomu?
Vrati se, vrati se... u moju dušu.*

ŠKOLA MUDROSTI

ISPUŠNE SUZE

*Oni doista vjeruju da zaboravila sam
njihovu divovsku bezosjećajnost,
dočim nikada ne plačem...
i zračim uobraženost.*

*S klaunovskimcipeletinama
gazili su mi ogoljeni nožni palac,
koji prethodno slomila sam
hvatajući mrvice sreće.*

*S metalnim ravnalom šibali su ispružene dlanove,
na kojima donosila sam darove.*

*S mamuzama oholosti podbadali su samozatajnost,
ali nikada nisam spustila pogled,
ni pustila suzu.*

*Smijali su se dok napuštali su me,
oni, kojima panično skrivala sam putne cipele.
Zaobilazili su me kada trebala sam tren pažnje,
i sekundu uvažavanja.*

*Ravnodušjem praznili su
moju punu vreću moralnih stečevina
i uz podsmjehe nudili su mi
izvrnute vrijednosti,
samo da postanem cijenjeni rob klatna...*

*Ali ja nisam spustila pogled,
nisam pustila suzu.*

*Mlazovima iz očiju stvarali su potope,
kada iz vreće mizerije ispalo im je
sitno zrno dobrostanja.*

*Tada sam bila najbolja tješiteljica.
No pod kožom tabana čudila sam se*

sebičnosti, okrutnosti i ekstremnom sebeljublju.
Sažalila sam se nad ubogarima,
koji iskreno grle tek lošije od sebe,
i slabije,
a izivljavaju se i sukobljavaju s boljima,
i jakima.
(Jaki ljudi izbjegavaju sukobe, zar ne?)
Otkud mi pravo da sudim, pitaš?
Ne može stajati životu sa strane,
i ne prosuđivati,
onaj tko ima dobar vid
i sve bistre klikere u mozgu.
I tko pretrpio je boli
za petsto života.
Pronađeš li me između dviju tvrdih korica,
ne griješi dušu, nemoj pomisliti:
Vidi cmizdravice.
Pogrešno! Ja nikada ne plačem. Nikada.
Suze nisu tezulja moje muke
jer inat teži je od utega plača.
U ulični lakrimarij
nikada nije bubnula niti jedna suza.
U inat ugnjetavačima,
suzama punila sam otečeno grlo.
Ipak, ja nikada ne plačem
jer svako moje napisano slovo
jedna je ispušna suza.
Izbroji ih.

KRAH ZLE SREĆE

*Ukrotila sam poluidivlje osjećaje
i spremam se na suživot
s mračnom stranom sebe.
Još uvijek dopuštam joj kratkotrajne
provale bijesa, uspuhanost živaca,
histeričnu dernjavu i bahaćenje egom,
ali promptno ušutkam je
kada prijeđe zadano joj vrijeme.
("Ljuti se, ali ne daj da sunce zađe?")
Zatočila sam
smrknute nositelje gadljivih uspomena,
a na areni patetike uglavila sam
vrata i prozore,
i zabrtvila ih.
Iz nehumanih nevolja izvukla sam
nit dragocjenih pouka,
pa krovijem u umlju sprečavam
da nenadani okidač zakovitla
krikove pamćenja
i da nabujali urlici prodru do očiju.
Od gomile iskustava sagradila sam štalu,
u koju zbila sam
nepodnošljivu riku zlotvora,
ponižavanja, spočitavanja, prozivke,
i koješta.
Iz igre Čovječe, ne ljuti se isključila sam
prevarantsku ćud zle sreće,
pod đon bacila sam sudbinsku kocku
i uništila trojansko kljuse zlosreće.*

*U bunar amnezije pobacala sam
pesimistička očekivanja
sada već jedva čujne
moje mračne strane.
Preselila sam dušu
i doživotno ju skrasila
na osunčanoj strani potkožja.
I nije me briga što događa se
kat niže,
u labirintima trajne neugode...
u mračnoj strani mene.*

UM KRALJUJE, JEZIK ISPALJUJE

*Nekoć davno izgužvala sam celofan,
za mnoštvo subjektivnih brbljarija
pa na mojim spontanim pomicanjima usnica,
trkeljanja postaju profana
i prozirna.*

(Što mi je u glavi, to je u pucnjavi.)

*No, visoku cijenu plaćala je perfidija,
kojoj usta i um ne bijahu u harmoniji.*

*U konačnici, gordim vlasnicima milozvučja,
život je ispostavljaao poveće račune...*

s bumerangom u logu.

*Skupo koštao ih je nesklad okovanih misli
i lepršavih izričaja.*

(Što im je u glavi, nije u pucnjavi.)

Nikada nisam požalila

što od same sebe sakrila sam

ukrasne papire i sjajne mašnice,

za opširno dočaravanje događanja

unutar i izvan aure.

Tek rijetko tragala sam

za pridjevima i priložima,

ali potraga bila je dozlaboga iscrpljujuća

i nije davala rezultate.

Upitnike uglavljlivala sam

između raskošne košnice u umu

i šturosti koja izlijetala je

kroz stisnute krajnike.

*U točki upitnika i danas miruje
sjeme zavisti,
kada oči i uši zapljusne
nalet tuđih, melodičnih riječi.
S druge strane dileme
sramežljivo izviruje utjeha,
koja veli da jednostavnost
i drugima pojednostavljuje
shvaćanje.
(Što mi je u glavi, to je u pucnjavi.)*

SLAVKO I ČETVRTA

*Ah, kada bi na volju bilo mi
da ispod stropnog ventilatora
još jednom u mome smjeru
izazivački pukneš:
Sekooooo, nemaš pravo glasa. Ti si četvrta.
Dobrodušna Mare smješkala se
i kimanjem glave prihvaćala sve
što izlanuo bi.
Whisky i kava na stolu,
cigareta između požutjelih prstiju
i zadovoljna mama
na suprotnoj strani stola.
Koji prizor! Koje živo sjećanje!
Nije svaki osmijeh poklon
od srca srcu,
ali tvoj je bio izuzetno darežljiv.
Naši su iskreni darovi nadjačavali
glasove svakodnevnih nedaća.
Ogromna terasa bila je
kao prozirna kapsula,
u koju nismo propuštali
ledeni propuh grdnje,
nego samo blage povjetarce sreće.
Sekooooo... odzvanja mi ispod tjemena,
a za očima protječu
slike vrckastog karizmatika,
koji gonjen ubrzanim otkucajima srca
slijetao je u Lugano, Milano, Frankfurt
i Rijeku.*

*A potom zavalio bi se u taksu,
vozio se još stotinjak kilometara
i pred utihnutom kućom vriskao:
Sekoooooooo! Tebi nije bilo teško
u Novalji ukrcati se u hidroavion,
na terasi u Štinjanu popiti toplu kavicu,
uvečer mamu ponijeti u zagrljaju
i vratiti se istim putem.
Nije ti teško padalo šest puta u godini
prevaliti dugačak, iscrpljujući put,
samo da bi na mamine sijede vlasi
utisnuo poljubac.
I usput mene provokativno podbadao:
Sekoooo, ja sam prvi, a ti četvrta.
Tebi ništa nije bilo teško.
Whisky na stolu, cigareta u ruci,
i gromoglasni smijeh, ispod kojega
dubokim snom spavao je umor.
Nisi ga probudio ni kada
vozio si više od tisuću kilometara,
samo da svoju dječaćku ruku
spustiš u majčin hladan,
nepomičan dlan.
Sedam dana stol je zjapio prazan,
bez whiskyja i cigareta,
a najdraži osmijeh prignječile su
od bdijenja otekle noge.
Sedam dana bio si na straži,
sedam dana na silu razvlačio usnice.*

*I neuspjelim pokušajima zadržavao normalnost.
Tek za kratkog predaha od očajavanja
učinilo mi se
da s tvojih usana pročitala sam:
I dalje si četvrta.
Ti s jedne strane,
ja s druge strane mamina kreveta,
a između nas kiše iz srca,
koje padale su
po maminom beživotnom licu.
Još samo jednom pošao si na dalek put,
ali više ništa nije bilo isto.
Ljetni dan obgrlila je studen,
sa stola rugao se voćni sok,
po podu cupkala je nervoza nogu,
a bore smijalice
smjestile su se između obrva.
Praznina je šutjela, u tebi i izvan tebe,
a u grlu zastala je slatka riječ: Seko.
S odglumljenim osmijehom
izašao si iz mogega dvorišta,
ne obećavši da ćeš se vratiti.
Osmijeh, kakav nitko drugi nema,
zamrznuo si na dan sv. Foške.
Na mamin imendan.
A meni se počesto pričinja,
da mi usred glave odzvanja:
Sekooooo, ne tuguj za nama.
Nemaš pravo na plač. Ti si četvrtaaaaa...*

FLAMINGOV KRAJ

*Prebirem po zakrpama prošlosti
zdušno želeći da koprena zaborava
prekrije nasušnu potrebu za vraćanjem
čvrstim šavovima neugodnih sjećanja.
Jedan nespretan razgovor
i jedan kukavički, a nadmeni pogled,
otvorili su trnovit put u godine pune izlika,
u kojima suočeni s pravim licem istine
iz rukava vadili smo stupidna opravdanja
za plašljivost i nesposobnost.
Vjerovali smo unutaranjem vodstvu,
a ono nas je polako i lukavo
odvelo u unutarne ropstvo.
Na prvoj crti odbrane dostojanstva
pretvorili smo se u šepureće flamingose
i na strepnju natakнули
puknute ružičaste naočale,
koje iskrivila su nam viđenja
pa iz sjemena opreza
iznikla je niskost prosuđivanja.
A što smo mogli?
Jesi li mogao doći
sa stručkom osušenih visibaba,
kada zaslijepljeni gledali smo
u istu daljinu
i hodali po istoj jednosmjernoj ulici,
a nismo se smjeli dodirnuti
ni vršcima prstiju?
Tako to rade časni ljudi.*

*Ne dodiruju se opterećenim,
a lako zapaljivim prstima,
već samo mislima... samo dušom...
Moje (kao svemir) otvoreno srce razumije
zašto si u sigurnost ružičastoga perja
uvukao jednu nogu...
i s njom sablažnjivu tajnu.
Glasovi sedmog čula upozoravali su nas
da odustanemo od pokušaja
da zvijezde padalice posadimo
u plodnu zemlju naših htijenja.
Zašto gubiti vrijeme i snagu,
sadeći svjetlucavi apsurd?
Nemoj se duriti zbog teatra besmisla,
jer ni ja nikada nisam požalila
što živjela sam na jednoj nozi,
a patnički voljela na onoj
podvučenoj pod perje.
I ako si bio druga strana medalje
toksične ljubavi,
i ako oba flaminga pod perje
uvlače i drugu nogu,
i ako sve gušće bore zamagljuju želju
zadodirima s mislima i dušama,
vjeruj mi, sve bih opet ponovila.
Ali, neponovljiv si...
baš kao i naše vrijeme.*

KAO LJUDI

*Bol u umu... grč.
Bol u srcu... plač.
Kada podigneš visoke zidove
suosjećajne samoće,
u tebi nastanjuju se samo lijepi događaji
i širokogrudni, optimistični ljudi.
Slobodoumni.
Pa i kada svakodnevica tjeskobom pukne
jedan od lošijih dana,
protegneš se u podnožju
jednog od zidova sobe REM
i prespavaš mučne trenutke.
Je li u pitanju bijeg
ka probranim sustanarima nutrine
ili snatrim da popila sam svu pamet svijeta?
Ovog čarobnog svijeta
po kojemu trčkaraju
markirane i poderane sandale
raznovrsnih plemena.
Drugotnost je božanstvena.
Cvjetovi opijaju spektrom boja,
pupanjem kada priroda naredi
i savijanjem na stranu
na koju vjetar puše.
Kao ljudi.
Čak zadržte kada pogibelj zijevne.
Kao ljudi.
Pa, zašto pogledima sudite
ljudima koje ne razumijete,*

*koji su, iz tko zna kojega razloga,
utočište pronašli u središtu sebe?
Predaja nije opcija.
Zato okrećem se dijelu sebe,
koji bespogovorno prihvaća trenutke
određene za podizanje zidova.
Obrve spajam tek
kada u vlastitoj ponositosti psiknem,
da nemisleći neimar moje samoće
zaboravio je sazidati
sobu za plakanje.*

VUKOVI

*Gone je vukovi altruizma,
a ego ju zasljepljuje velom zablude,
da danonoćno žrtvovanje
i bezrezervno čovjekoljublje
nagrađeno je mirnoćom savjesti.
(Slomljeno srce lijepi se srcem,
a ne razumom.)*

*Gone je vukovi dobročinstva.
Dok desnom rukom potrebite zasipa
konfetima mudroslovlja,
korijandolima utjehe
i pomponima naputaka,
iz lijeve šake ispadaju joj
sjajni biseri prijateljstva.
(Slomljena duša lijepi se dušom,
a ne utrošenim vremenom.)*

*Gone je vukovi nesebičnosti.
Zubima grozničavo držeći se
za razvodnjene razloge,
uspuhano šprinta pred vukovima.
Zbog nasušne potrebe
da bude potrebna...
postala je potrebita.
(Nitko sebe ne obdaruje
ni za što.)*

ČAR SPOJENIH POLUTKI

*Ni malome, mrežastom prozorčiću,
u praznoj ispovjedaonici,
Viktorija nije mogla priznati
da život u paralelnome svijetu
stvaran je poput odlaska u trgovinu,
brčkanja u kadi
i vođenja ljubavi.*

*Moglo bi biti da simbioza dvaju svjetova,
poput magneta povezuje
krhotine irealne nelagode,
zbog osjećaja manjkavosti i nepripadanja.
Pa i ako bila je sjeme zanosa,
sreća pri spajanu bila je istinita
i potpuna.*

*Ovisnost o putovanju u višu dimenziju,
stvorila je ovisnost o njemu...
prosjaku, kockaru, romantiku...
ovisniku o njoj, Viktoriji.*

*Ni šarmeru apstinencija od božanske razine
nije padala na pamet.*

*Oni nikada ne bi odustali
od odlaska u šoping,
na različitim lokacijama,
ali, ni pod prijetnjom
već repetirane sramote,
ni po cijenu života dopustili ne bi
da strah med ovisnicima zamaše
bijelom krpom
na slomljenom štapu.*

*Alkemičarka Viktorija
u tajnosti čuva
svevremensku maternicu,
s dvije posteljice,
u kojoj obnoć dišu i rastu
dva omamljujuća svijeta,
koje istim, ovisničkim žarom
beskrajno voli.
Možda je Viktorijina intima
tragikomična,
ali što je začuđujuće u njezinoj sreći,
što Nebu pripada
koliko i Zemlji?*

HLADNE GLAVE

*U ljušturi nezadovoljstva,
u kutu skrivenom od naoštrenih pogleda,
prekrila sam se okruglim,
plastičnim stolnjakom
i počela uravnoteženo disati.
Sada hladne glave mogu izvagati
kvalitetu donesenih odluka
i kvantitetu pogrešaka
u izmrcvarenoj psihi.
Vaganje će povećati kletu nesigurnost,
ali spremna sam samoj sebi naplatiti račune
za samokažnjavanje lakomislenosti.
Pa neka ispaštam
za što već ispaštah
i neka kaznim se već izvršenim kaznama,
ali posramljenost moram izvesti
pred prijeki sud.
Jesam li u dubini sebe znala,
da nemir unosim u pokretnu puževu kućicu?
Privukla me nevjerovatna sličnost,
jer oboje noću besciljno lutasmo,
a danju istinu skrivasmo od ljudi.
Slijedila sam njegov sluzavi trag,
poskliznula se i upala u napučenu kućicu,
u kojoj šutnja i tuga bijahu na tronu,
okrunjene zaštitnim plaštevima slinavca.
Gušila me grižnja,
uvjeren da razotkrivenim osjećajima,
u vremešnu kućicu unijela sam nemir.*

*Osvijestile su me sumnjičave,
oprezne oči,
koje pred opasnošću od zblížavanja,
povukle su se duboko u ticala.
Opila me nada da udahnut ću dah,
koji kućevlasnik izdiše kroz kožu,
ali u plastu sijena pronašla sam
iglu ogoljene istine.
Voljela sam otrovnog Konusnog puža!
Hladne glave zgnječit ću nestabilnu kućicu
i sa svoje nesigurnosti zbaciti
plastični stolnjak.
Izaći ću iz ogavne kućice
i na sunčanoj strani života
zaboraviti paklenjaka.
Za svaki slučaj, u svijesti ponijet ću
nekoliko vrećica pužomora.
Dosta mi je sluzavih tragova,
koji vode u smrt samopoštovanja!
Sada hladne glave mogu biti sama...
i sretna.*

VJEČNOST JEDNE MINUTE

*U najskrovitijem zakutku srca
žive najmučniji trenuci života.
Moje beskonačno blebetanje
prekinula je
najpamtljivija, stravična šutnja,
koja proteгла se sve do današnjeg dana.
Toga dana mnogi laktovi bili su
zabodeni u stakleni, okrugao stol,
a glave kupale su se u znojnim dlanovima,
ili mlohavo visjele s vratne kralježnice.
U svakoj drugoj glavi
kružila je svesrdna molitva,
a svaku prvu opsjela je tupost
i prokletstvo nemoći.
Iz prve i iz druge ječala je tišina:
Valjda neće. Nemoguće. Bože, trgni se!
Naelekttrizirane misli sudarale su se
baš s mislima
koje neuspješno tješile su nevjericu.
Već kod prvih tonova pozivne melodije
na uho prislonila sam drhtavu ruku.
U moje razrogačene oči
ispućala si tisuću upitnika.
Nisi mogla znati da oči nemilice štipa
samo jedan odgovor,
koji nisam imala snage izreći,
jer još nije opustio se u mojoj krvi,
led još nije dotekao do glasnica.
Još nije bio prihvatljiv.*

*U tišini poželjele smo, koliko i nismo,
ostati još dugo, dugo...
Blago podigla si skupljene obrve
i pogledom izgladnjelog prosjaka pokušala
od mojih očiju isprositi potvrdu
da bit će sve u redu.
Gledale smo se kao dva ratnika,
koja razoružana čuče u plitkome rovu
dok oko njih nemilice padaju granate.
Hoće li ih pogoditi?
Ja sam bila pogođena. Pokošena pozivom.
Naslutila si odgovor i zgranutošću
još jače naborala lice.
U tom trenutku primala si odgovor
iz mojeg preneraženog lica
i iz glasa, koji ridao je za zubima.
Makinalno, zloslutno sporo
pomicala sam glavulijevo - desno.
Nikada neću zaboraviti grčevito podizanje obrva
i nevjericu koja izlijetala je
iz tvojih razrogačenih očiju
dok naježenom tišinom upitala si:
Zar doista? Ne. Kraj je???
Kako netko može doživjeti, izdržati
i preživjeti toliku bol? Kako???
Potvrdnim mahanjem glave objavila sam:
Umrla je.
Govorile smo... zaprepaštenjem.
Niti jednu jedinu riječ nismo prozborile.*

*Ne pamte se samo milozvučne
ili grube riječi.
U mojemu srcu najpamtljivija je tišina
koju podijelila sam s očajnim,
izbezumljenim očima,
nakon što javili su da djetešce vratit će se
u bijelome lijesu.
Neizgovorene riječi govorile su
šokantnim osjećajima u očima.
Sve riječi stale su u grobno bezglasje
jedne užasne, sjevremenske minute.*

NEMOĆ ZLOKOBI

*Ležim na leđima duše,
poduprta krutim, izbočenim plečkama
i glave uronjene u mekani jastuk,
iz kojega izviruju nadrealno buljave oči.
Što li traže
u krkljancu na plafonu?
Valovito čelo med valove skriva kletve,
proklinje besmrtnu zlokob
koja cijedi mi užitke
kroz zaštopano cijedilo oholosti.
U jednu rupicu na rešetki
škrto štrca trenutak radosti,
a kroz pedeset rupa kapaju
stravično bolna neugodna iznenađenja.
Beznađe je u tuposti zaboravilo i rupu,
na kojoj s vremenom stvorio se
bijeli kamenac predaje.
Mrtvački ukočene oči ne odustaju
od života.
Umrtvljenome umu odašilju
poderane slike s raspuklog plafona
ne bi li za mutnim očima
znatiželji pružile posljednju šansu.
Nekoliko puta duboko udahnjujem zrak
i reanimiram oštroumlje.
Skupljam iznemoglu snagu
okrećem se na bok
i u kreativnom umu,
slažući žive slike života...*

*Pokušavam zaspati.
S teškoćom glavu premještam
na suhi dio jastuka
i u fetusnoj pozi, na desnome boku,
pokrivam se slomljenim krilima nade.
Ohrabrena prvim, slabašnim pokretima,
halapljivo sišem palac
i potičem novorođenče
da s prkosom napravi nove rupice
na cjedilu okrutne sudbine.
Smežurani palac iskliznuo je iz usta,
a pod suhom kosom isprepleli su se
alfa i theta valovi.
U praskozorje, odmorna i bistra,
osokoljenim razumom napast ću
besmrtnu zlokob, oduzet ću joj
cjediljku mojega života,
dokrajčiti ću je vjerom u boljitak...
i život uzeti u svoje ruke.*

ODSKOK SOBA

*Na prste mogu nabrojati ljude,
kojima prešutno uručila sam ključ
za ulazak pod moju kožu.
Ušao si s nakaradno raširenim rukama,
s glave skinutim šeširom
i pozdravom: Respect.
Hvalevrijedno poslušao si upute srca...
u ulici Slovkastih zmajeva.
Savio si već hrđavi ključ,
kada u mome bolnom uhu
napuhao si balon umišljenosti,
a potom ga probušio.
Da pukne, i još dugo ječi mi
posred glave.
Pustio si vezicu koja držala se za dušu
i priklonio se nerazumnom, plastičnom razumu.
Koliko je razum bio bolji izbor,
govori tužna priča
u kojoj neopravdano kudio si ženu,
mada znao si da danonoćno noktima grebe
po nestabilnim vratima preživljavanja.
Sada već prekrížene ruke
dale su mi na znanje
da prečuo si kako nevoljko odlazim iz sebe,
kako duša pomalo izlazi iz tijela
i da s nadljudskim naporom pokušavam
zadržati je u ovozemaljskom životu.
A ja nikome ne ostajem dužna!
Čak ni ako posljednji put napuštam*

*nepravedne vojnike u dronjcima.
Na dnu međuprostora,
bijesom zalila sam usahlu snagu
i tvojim krnjim stavovima pokazala
izlaz iz sobe, u kojoj (pored aparata)
Smrti dodijeljeno je počasno mjesto.
Smrt.
Napeta u kreveljenju,
opuštena u upornosti.
Uhvatile smo se u koštac...
ja onemoćala, a ona u trajnoj snazi.
Pustila sam da mi nokti narastu dovoljno dugi,
da smognem snage zariti ih
u klimava vrata preživljavanja, da srušim ih
i uspem se na razinu
na kojoj se živi. I diše.
Uspjela sam. Ja uvijek uspijem.
Mene Savjest daruje natprirodnom snagom.
I nije me briga za tvoje prekrížene ruke...
kojima braniš nepriznate taloge slabosti.
Vojniče u mentalnim prnjama,
ostat ćeš zaboravljen
u svojem i tuđem vremenu,
ne osvijestiš li - robotizirani razum
ne smije vojnički stupati
ispred tankoćutne, suosjećajne duše,
koja u pravome trenutku postavila bi pitanje:
Kako si? Sama sebi odgovaram:
Bolje nego ikad!*

HODAČ S MAGLOM

*Ah, koliko srozala sam se
u svojim očima!
Zar doista teško bilo je
barem jednom odglumiti
da osjetljiv si na moju osjetljivost?
Kao što ja postadoh ranjiva
zbog tvoje hipohondrijske ranjivosti?
Ako stablu naredim da se osuši,
srušit će se pred mojim nogama,
ali svi moji napori prsnuli su s ruba oka
jer osjećaje ostavio si u pozadini
našeg prvog susreta.
Sljedbenici tvojih pogrešnih izbora,
svim mastima premazanim jezicima,
lizali su tvoje zgusnute stope
i instant poljupcima ugrizali
tvoje prodane obraze.
Slijepac! Boljele su te samo
iglice nesigurnosti na napuhanoj taštini.
Gurali su se pred tvojim
visoko podignutim nosom,
trljali lica o sve tvoje maske,
a samo ja propadala sam
u svojim očima,
jer životarila sam u gorčini tvojega naličja.
Škrgutao si zubima, ali prihvaćao si
ulogu šetača s ulizničkim neprijateljima.
Čelom udarao si o stol, ali nisi odbio
ulogu hodača s laskavim mrziteljima uspjeha.*

*Opijao si se vinom,
da ti reakcija ne utekne,
dok nečista savjest čašu ti je punila
svjesnošću da isključivo ti snosiš krivicu
što pala sam u svojim očima.
A kada iz vida survaš se
u valovite osjećaje,
zatrovanoj dubini postavljaš tisuće pitanja,
mada kao sam vrag straše te odgovori.
Nikada neću biti spremna suočiti se
s brutalno iskrenim duhovima nutrine.
Samo jedno pitanje progonilo me
do praga ozdravljenih gledišta:
Jesi li uopće svjestan što si nam učinio?
Ah, koliko si se srozao u mojim očima!*

NEMOJ

*O, nemoj, nemoj rovariti
po nečitkom pogledu,
koji na uzdama drži
neukrotive osjećaje.
Nemoj kopati po odrješitom glasu,
koji otresanjem prikriva drhtavu slabost.
Sve što doznao bi o meni,
stalo bi u kavez jedne obične buhe.
Poduplanim oklopom ne napadam zemljane,
nego svoj mikrosvijet branim
od nedokazivih dokazivanja
i beskonačnih rasprava.
O, nemoj, nemoj poticati znatiželju.
Skreni zanimanje s dobrodušnog fanatika,
sljedbenika tajne, sumnjive sekte,
u kojoj slijepo slušaju se
bezglasni napatci intuicije.
Pa, ako moram proći kroz zatvorena vrata,
neka tako bude.
Ako moram stajati gdje slugani kleče,
stajat ću.
Ako odbijem biti svačija,
ostajem svoja.
O, nemoj, nemoj me prozivati radoznalošću.
Smatraš li
da samo krivci šutke povlače se,
potapšaj se i reci
da ja sam grotlo negative.
Neću se naljutiti.*

*Oklop svašta otrpi.
Ali, u mojim viđenjima
kapitulacija ne mora značiti predaju,
nego vrijeme vladavine samosvojne,
koja u svojoj psihi
sama vedri i oblači.
Zatomi ubojitu znatiželju
i u tobolac pripremljene osude vrati
naoštrene strelice nerazumijevanja.
O, nemoj, nemoj ni pokušati...*

GRANICE

*Mudrijaši predlažu da srušimo granice,
a do Andromede podigli bi plot
pred stihijom maštarija.
Ograničene individue očekuju
da iz uma izlijeću prihvatljivi argumenti,
a zdušno osuđuju mogućnost
da doista postoji nedokučiva oaza života,
na kojoj raste dugin eukaliptus.
Oni bi radije da svakodnevice zarezujem
oštrim i pogubnim emocionalnim krhotinama.
Oni ne shvaćaju da po gracioznom stablu
gmižu krvoločne pijavice,
za kojima obnoć požrtvovno tragam.
Iz kore iščepkam ljigavo tijelo,
prislonim ga na brige, rane i tuge,
a te krvožedne beštije iz uma isišu
lokvicu toksičnih stihova
i na par sati izliječe me
od suviška strepnji.
Pa i ako tobožnjim sveznalicama
nevidljivo djeluje neuvjerljivo,
čašću jamčim
da pokraj nemilosrdnog realiteta
postoji skrivena oaza mira,
u koju pri gašenju dana zalaze
nepotkupljivi sanjari.
Za nasuprotne naravi i tjelesne potrebe
vidljivo je tek stablo patuljaste vrbe,
čije grane ljube kamen ambicija.*

*I smrtnosti.
Oni s gnušanjem odbacuju
hodanje za nedostižnim
i pružanje ruku k neuhvatljivom.
Ne shvaćaju igru života.
Njihov bitak zakinut je za čarne trenutke,
kada bez ronilačkog odijela
hodaš po dnu oceana,
ili kada visoka pahulja
tvoj je leteći tepih.
Oni nikada nisu otvorili vrata ložnice,
koja utočište je za zaljubljenike u privid.
Oni, nažalost, nisu ušli u citadelu pokojnih
i s ushitom zagrlili drage ljude.
Što bi tek rekli
kada na obrazu osjetili bi stvaran poljubac,
nekoga tko živi miljama daleko?
Ili kada telepatija sletjela bi na komodu
i učinila da telefon zazvoni,
a s druge strane žice
oglasila bi se tvoja misao...
u tuđemu glasu
Kada srcem, dušom i umom
poštuješ i podupireš stupove hrama Infinitas,
tada shvaćaš i prihvaćaš
da granice postoje samo za mudrijaše,
tobožnje sveznalice i egocentrike.
A Onkraj nije da se o njemu priča,
nego da se i u njemu živi.*

SUZA JE MELEM ZA BOL

*Htjela bih uspješno istražiti zbilju,
ali iz zakukuljene nutrine ne vidim
crvenkaste sutone, loptu u zraku,
ni čovjeka pokraj sebe.
Kada u sebi pronađeš okruglu rupu,
kroz koju ulaziš
u magičan svijet Malog princa,
znatiželja te povuče i okriljen padaš
na tijelo svjetlucave stonoge.
Na račvanju njezinih kolutića
odabireš po kojoj nozi,
kao po gliterastom puteljku,
poći ćeš istražiti neistražen svijet.
Prpošno zamahneš krilcima duše
i skamenjenoj materiji bezglasno prenosiš
ljepotu dotad neposjećениh ulica,
koje slobodno jezde univerzumom.
Iritantne su priče dvokrilne mene,
koja kroz kanal svemira
upravlja mojom žuljevitom rukom.
I hihotom ismijava me,
jer moja ograničenost ne shvaća
zašto uz svaku bezveznu pjesmu
niz obraze kotrlja se melem za bol.
... a potoci žubore, vlakovi pište,
vukovi zavijaju, botovi govore...
mudri istražuju stvaran život.*

ŽIVKO

*Prvi mjesec žuljalo ga je mjesto,
gdje do prije neki dan micalo se
pocrnjelo stopalo,
na kojemu stajao je uz sinov lijes.
Kada uniformirani duhovi
složili su hrvatsku zastavu
i metke plotuna ispućali u njegovo uho,
pred sjedište suvozača ukopao je obje noge
i ušao u sivkastu zgradu,
iz koje pokrivenog bijelom plahtom
iznijeli su njegova mlađeg sina.
Drugi mjesec mućilo ga je prazno mjesto,
gdje donedavno savijao je koljeno,
kada pomagao je nesrećniku da s kreveta
prebaci se u invalidska kolica.
Danas bi s ushitom na tome koljenu plazio
do vrata na prvome katu
i na koljenima otrpio nemar blišnjih.
Sa samo jednim koljenom nemoguće je puziti,
obići nesrećnika i skrbno upitati:
Kako si? Trebaš li pomoć?
A on bi upravo to učinio...
da je mogao.
Treći mjesec trgao je vezice na zglobovima,
kojima već sedamdeset dana
bio je prikovan za krevet.
Nabrajao je imena prijatelja i sportaša,
koji sebićnost i bezosjećajnost
pumpali su na svakodnevnim treninzima,*

*dok na njegovim priznanjima i medaljama,
zakorila se krv svakomjesečnih piljenja.
Između nekontroliranih trzaja ruku,
vrisaka u grlu i urlika iz očiju,
tek tiho procijedio bi kroz zube:
Kako su moji prijatelji?
Četvrti mjesec, četvrti put odslušao je
zvukove okretanja zubaca
na krvlju pošpricanoj pili
i jezovito zvrndanje tik do kuka.
Meso pod crvenim tragovima na zapešću
prestalo ga je boljeti, i nervirati,
a mokra leđa i slijepljenu kosu
progutala je krvlju natopljena posteljina.
Na početku petog mjeseca
poglegli su ga pod složenu hrvatsku zastavu
i počastili ga gromoglasnim plutonima.
Za vijencima bogatuna stupali su
nećaci, prijatelji i sportaši,
koje puna četiri mjeseca nije vidio.
Nitko nije zaslužio tako jaku bol,
zbog osjećaja apsolutne napuštenosti.
Veću od boli zbog otpiljene noge
i svjesnosti da sve gušća kiša pada
po žeravici života.
Leti u miru, brate.*

TREBAT ĆEŠ TI MENE

*Kada kajanje pokrene domino efekt
i sjećanja vrate te na početak,
uznemirit će te otriježnjenje i otkriće,
da sve konce svoga života
bila bih okačila o tvoje prste.
Poput vlažne maramice ispod potplata,
izvlačila sam izgužvano samopoštovanje.
No, što će mi visoka misao o sebi,
dok u duši osjećala sam raspad svih potreba...
osim tebe.
Izvjestila sam se u tišini hodati za tobom,
bez prohtjeva, bez prava na sreću,
i, na putu za vještičju kuću od slatkiša,
skupljati okrajke rasprsnutih, kristalnih želja.
Ah, izdržljiva sam ja,
više no što se i meni samoj tada činilo.
Danas sam kao pri rođenju cjelovita.
Razočaranja i tuge od mene napravili su
čeličnu ženu... s metalnim srcem.
Treat ćeš ti mene.
Treat ćeš ovisničku pažnju,
kakovom ljudi bez duše
obasipali su te lakomice,
a dobit ćeš opako ignoriranje.
Zadovoljit ćeš se mrvicama,
jer ravnodušnost manje boli
od osвете.
Treat ćeš ti mene,
kada na razmeđu između ovog i onog svijeta,*

*dopuziš kao olinjalo, ranjeno pseto,
i kada sažalnim cviljenjem i zavijanjem
budeš molio za oprost.
Smijehom nagazit ću tvoj isplaženi,
prljavi jezik.
Već neko vrijeme umirem od smijeha.
Smijem se vremenu kada trebala sam te.
A sutra?
Treat ćeš ti mene,
mada i ne slutiš da već danas
prokleta sam zafrknuta.
I da,
poput vlažne maramice,
tvoje mlako samopoštovanje
potplatom razmazat ću
po asfaltu.*

GRAFEMICA

*Ništa nije skriveno toliko duboko,
da ne može biti otkriveno.
Ali teško je čitati me
pred zrcalom tvojega užurbanog života.
Ako istinski želiš pronaći put do moje duše,
skreni s vijadukta površnosti
i sa suosjećanjem iskrcaj se
u dubini moje jedinstvene duše.
Ja ti na papiru dišem...
ispod svakog slova.
Upoznat ćeš ropkinju, sluškinju i vladaricu,
ovisno koju stranicu
i s kakvim raspoloženjem okreneš.
Zato moje knjige teške su za čitanje,
jer u njima dobivaš svu moju težinu.
Noću su slova moji najdraži pokrivači,
a kvačice jastuci.
Ušuškam se pod slovo V,
kvačicu slova Ć zavučem pod glavu
i, pri dremuckanju, lasom od talenta
lovim sočne pjesme.
Već puni mjesec izmjenjujem pokrivače,
sve jednako srcu mile.
Najčešće zalazim pod slovo S
jer pod njime izgradila sam bunker,
iz kojega pogledom duše
pokušavam dokučiti
jesi li doprla do mojih istina
ili sudiš iz sudišta površnosti.*

*Svjetlucavi planktoni plutaju
na treperavoj površini mojih emocija,
ali u tajnovitim dubinama najživlji je
egzotičan svijet.
Ispod slova LJ ne živim sama.
Pod njime frca sreća i suzi tuga,
ali očima tvoga uma otežano je shvaćanje
jer dvorac Ganglot jezdi dubokim svemirom i...
nečitak je i meni.
Želiš li doista žarko shvatiti tko sam,
zaustavi se kod slova K.
Ne, nisam kornet
koji ugodno pucka pod zubima,
niti šlag, lako ližuća slatka pjenica
za nezainteresiranog čitača.
Ja sam ti miješani sladoled,
kojim osladit ćeš pupile uma.
To sam ti ja...
ruke koje izviruju ispod popluna od slova,
i grle ga.
Ja sam srce, bačeno na dno mora,
koje iz aorte izbacuje
mjehuriće napunjene slovima.
Ja sam ti i sladoled,
koji rashladi grlo,
ali ugrije dušu.
Ipak, ništa nije toliko duboko skriveno,
a da ne može biti otkriveno.*

NESTRPLJIVI NEMIRI

*Ja, koja oduvijek znadem biti strpljiva,
navukla sam se na zlopatničku krotkost.*

*Od klupe do klupe usvajala sam
pješčana zrnca mudrosti
i hrvala se s neupitnim istinama
da strpljiv čovjek dočeka ostvarenje
i daleko dogura.*

*Strpljenje nisam izbacila iz navike,
kada vlastodršci pokušali su šopingiranje
odgoditi za sutrašnji dan.*

*Nemire ne prepuštam sutrašnjici,
već ih u bjesomučnom trku bacam
na police u trgovini.*

*A potom olakšavajući uzdah zalijem
slatko-vrućim uspjehom.*

*Strpljenje ne ostavljam na postaji,
kada vragovi žurbe bubnjaju u glavi,
kazaljke na satu uključuju alarm,
a bezvučna daljina najavljuje
kašnjenje autobusa.*

*Strpljenje nisam zakopala
pored (od mene višeg) tropskog hibiskusa,
koji u kolovozu iritirao me ne-cvjetanjem.*

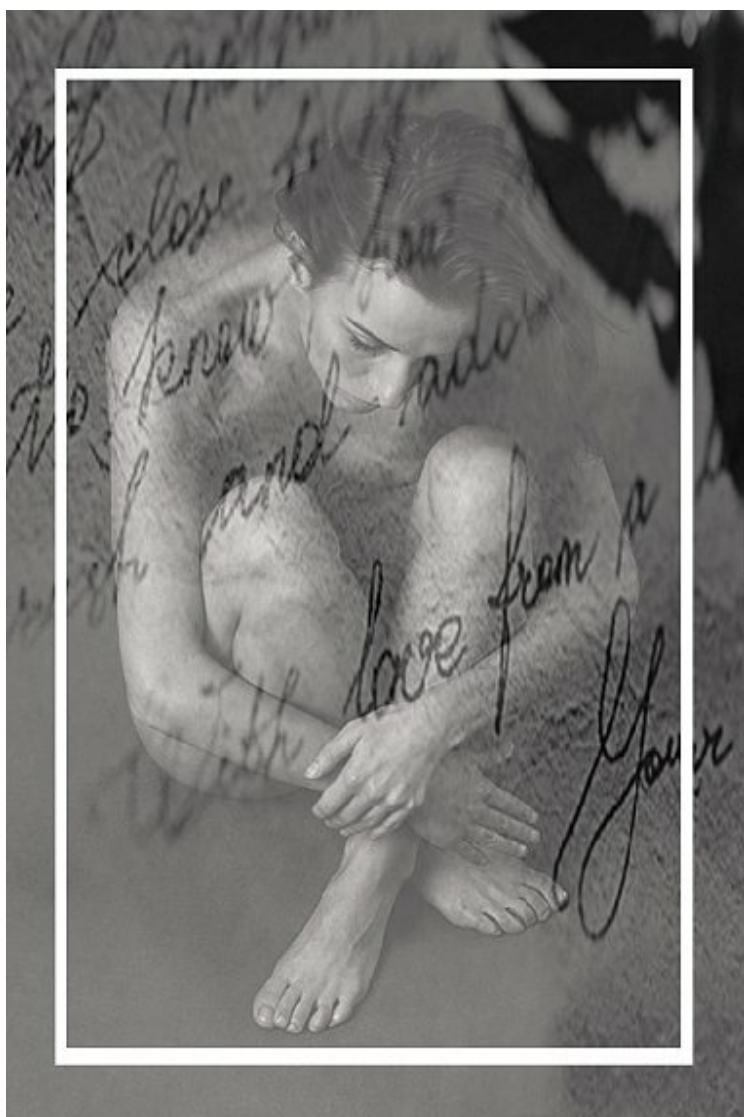
*Ni kada stablo poincijane
uvis izvijalo je krošnju,
a zadano joj je da bude grm.*

*Ja, koja strpljiva sam od prigode do prigode,
stekla sam ovisničku naviku strpljenja,
kada šesto čulo mozgu poslalo je -*

*potvrdu dolaska dugo očekivanog.
Prigrčila sam naviku biti strpljiva
i izmzgala kako navika strpljenja
ne prouzrokuje napetost i tugu,
ne potiče pucanje slabašnih živaca,
niti prijeti hipertenzijom.
Čak ne grize kožicu oko
izgriženih noktiju.
Štoviše, nabacim osmijeh na lice
i ležerno odšetam u budućnost,
do mjesta budućeg susreta.
Negdje iza tmastih oblaka
upalim dugo zatomljene osjećaje
i, nakon sjedinjenja,
vraćam se navici biti strpljiva.
Ipak, još prečesto iz kolijevke navike
izletim kao metak nestrpljiva
kako bih na police trgovine
pobacala nemire.*

PRAŽNENJE U PJESNIČARENJU

*U crnu rupu izvanjskosti
padaju zajapurene kazaljke sata
kada kroz vrata prisile u noć ulaze
satovi pražnjenja.
S vremenom, koje živi pijesak mraka
žvače i guta, sastajemo se i rastajemo
u zrakopraznom prostoru.
Nebeski kažiprst gurka finu kožicu
na sljepoočnicama
i usmjerava nas u bezvremensku zonu
spasonosnog ispražnjenja.
Kada otkucaji sata legnu u sarkofag kozmosa,
iz sebe izbacujemo škart
od preopterećenog trajanja.
Praznimo prazninu.
Na oštroj udici sigurnosti
sastajemo se i rastajemo,
da nabrekla nedaća
ne bi pukla po šavovima.
Kada protok vremena
okačimo o klin prkosa,
poput odveć opitih trezvenjaka,
žudimo za još jednom čašom neprolaznosti.
A onda vrijeme zguramo pod prag noći
i, kao prosjaci vrhunaravnog,
postajemo Saguario kaktusi,
s bodljikavim i sklopljenim rukama
podignutim uvis, koje spuštamo tek kada
s nedostacima rastajemo se
u pjesničarenju.*

SKVOŠ

Sve znam.

*Na grobu mojih tuga pustio si suzu
da sa sebe skineš
modrice od udaraca tišine,
koja dnevnom rukom miluje,
a noćnom tuče.*

Suzenjem zbog mene, olakšao si sebe.

Sve znam.

*Pod šakom crne tišine,
očekujući da smisao pronađe sebe
i da svrha otvori inatljive oči,
dozivao si me krikovima...
da patimo udvoje.*

*Da započnemo surovu igru
s lopticama nezadovoljstva,
da oznojimo rastrčane misli,
istuširamo se pod ponoćnom kišom
i osvježeni zaspemo.*

Sve znam.

*Podigao si zidove pretjerana opreza
i pristao da med njima rastrčavamo misli,
jer bilo ti je jasno da nikada ne bih pristala
igrati na slobodnom terenu,
na koji ljudi postavljaju paukovu mrežu.*

Radije s mislima igram skvoš.

I polučujem fantastične rezultate.

Sve znam.

*Na valovima tvojih krokodilskih suza
doplivala sam do pobjedničkog postolja.*

*Žalim što nisi zatražio
da pružim ti ruku zajedništva
i povučem te na višu stubu uspjeha.
Tvoj izbor bio je
s ponosom potonuti u moru svojih suza.
Sve znam...
ali ti ne znaš
da moje misli putuju brzinom svjetlosti
i bljeskaju tako kamo ih pošaljem.
Ne znaš da u sebičnosti
zadržala sam paletu opcija...
i da nisi imao izbora.
Oprosti mi, ja sam kriva,
jer zatajila sam ti zakone svemira
i prisilila te
da s mislima igramo skvoš.*

TORTA S OKUSOM ŽIVOTA

*Iz rađaonice izašli su
s raznovrsnim materijalom u smotuljku
i s kalupom rađenim po mojoj mjeri.
Dno i bočne strane premazali su
prvim i jedinim bezrazložnim suzama.
Od rođendana do rođendana
u kalup dodavali su...
red nebriga,
red pogrda,
red zlostavljanja,
red neprihvatanja,
red ponižavanja,
a između redova nanosili su
kremu od gustog, odstajalog plača.
Od Božića do Božića
na redove utiskivali su...
ušutkane žele bombone,
razjarene listiće lješnjaka,
izudarane štapiće,
opsovane kekse
i kornete pune samoće.
Od Uskrsa do Uskrsa
procjenjivali su već naraslu smjesu
i na nju lijepili
popljuvane etikete.
Meni prepustili su ukrašavanje torte
s okusom života.
Nekoliko recepata pronašla sam
u knjizi Ključ univerzuma.*

*Nakon godina razmišljanja
otopila sam olovo jakosti
i izlila ga na smrdljivu smjesu prošlosti.
Kada sunce mudroslovlja osušilo je oblogu,
na površinu dopisala sam: Dosta je!
Špatulom sveobuhvatnog olakšanja
na metal nanijela sam debeli sloj čokolade.
(Slatkost na kraju balade.)
Možeš li vjerovati da nikada ne plačem?
Možda zato što suze gube bitku
s debelom, olovnom oblogom.*

PROZIRNI KAMENČIĆI

*Nemoj plakati, draga,
on još živi pod drhtavim jagodicama prstiju,
koje prebiru po skupoj muškoj odjeći,
i u mirisima, koji za njime ostali su
u zidovima kupaonice.
On u tvome srcu i dalje hoda
pretrpanim ulicama osunčanog Singapura.
I šeretki ti maše oslonjen na ogradu palube,
dok za njegovim ramenima
sunce neumoljivo zalazi.
Vrati kamenčiće u podbuhle oči,
neka ne padaju po njegovom spokoju,
jer on je svoj mir zaradio
na najgornjoj stubi tvoje sreće.
Nemoj dopustiti da protrese ga nemir
kada kamenčići s tvogega obraza
zatrpaju njegove prozirne cipele.
I otežaju mu hod.
Utihni klokote u uspomenama
i u ušima čut ćeš zvuk njegova disanja.
On sjedi pored skamenjene tebe
na vrućoj mramornoj ploči,
u kariranoj košulji
i u tamnoplavim bermudama.
Sa svoga prozirnog lica
briše tvoju bol.
Ne plači, draga. On i dalje putuje.
Posjećuje gradove iznad kugle zemaljske
i u duši nosi slajdove vašeg bajkovitog života.*

*I ljubav, koju je oduvijek nit posebnosti
spajala s božanskom razinom.
Podigni glavu, draga, i promijeni
subjektivni doživljaj horizonta
jer naružila si ga
kamenčićima koji odaju neprihvatanje.
A ako vjeruješ svome anđelu čuvaru,
nemoj mu tugom čupati perje.
Pusti ga da leti iznad norveških fjordova
i da kroz tvoje oči upija
veličanstvene vizure Sognefjorda.
Pogledaj, proteže se poput
puta za nebo!
Ne plači, mila.
Danas mu nećeš ispeglati košulju,
nećeš ga probuditi kavom i poljupcem,
nećeš se smijati njegovim pošalicama,
ali možeš se vratiti na početak
i još jednom (s istim žarom)
putovati kroz vrijeme.
Mnogi ljudi nisu bili te sreće.
Mnogi od samoga početka
u dlanove skupljali su kamenčiće.*

UTUČENI

*Koji te je vrag donio u mene,
da u muku zlonamjerno analiziraš
kroničnu utučenost
i da poigraš se s vrtlozima
očekivano lošeg dojma?
Budi oprezan, jer...
Tko se tuđoj patnji smije,
taj sretan nije.*

*Ne pljuj u bezdan moga života
jer poskliznut ćeš se na vlastitu slinu,
a moji će te ponori tada usisati
dubokim, spontanom udahom...
i ispljunuti te u očaj.*

*Ne može neoštećen nastaviti živjeti,
tko nepozvan ušao je u epicentar konfuzija.
Zbrkom nenamjerno potresla sam mu tada
vid, sluh i shvaćanje.*

*Snatrio si da s malim srcem i velikim maloumljem
prerast ćeš moje nemogućnosti
i porugom spasiti što se spasiti ne da.*

*Nema ti pomoći ako misliš
da rug može biti od pomoći.
Budi oprezan, jer moje goleme sjete
prožvakat će razloge
zbog kojih te vrag donio u mene,
dopustio ti da približiš se mojim bezdanima tuge
i mislima upadneš u njih.*

*Kome u zloći znatizjelja bije,
taj sretan nije.*

*I nikada nećeš biti,
nećeš biti sretan
jer kada te vrag iz mene iznese,
bit ćeš kao i ja...
kronično utučen.
(Tko nepozvan ulazi u kuću plača,
taj ranjavan biva od vlastita mača.)
Zato, budi oprezan.*

RAVNA GORA

*Kada učini ti se da čuo si
strahovit prasak u svojim grudima
i bol poput lave razlije se žilama,
ne zovi me da raspuknuto ti srce
zalijepim lažnim obećanjima.
Ne opraštam, jer srušio si moj mikrosvijet
i neprirodnom šutnjom umrtvio si zanos.
Jača sam od tvojih beskrupuloznih muljaža.
Priglupu dušu spasila sam od spore smrti
intuicijom vidovnjaka i mentalnom snagom.
Sada jakost sprječava da vratim se
i odglumim empatika,
koji ugasić će lavu u tvojim žilama.
Iz ruina samoobmana izašla sam
poput obezdušenog Feniksa,
koji ravnodušjem popratit će
pucanje brane na rubu tvoga oka.
Znam kako ti je, ja preživjela sam bol
koja poput lave razlijevala se žilama,
ali ne suosjećam s tobom
jer pod lavom izgorjeli su svi moji oćuti.
Možda jednog dana,
kada ugasiš proključali vulkan pod grudima,
probudit ćeš se... bezosjećajan i bezdušan.
Tada me pozovi i rado ću doći
da počastimo se ravnodušjem.*

ODREKNUĆE

*Teškom mukom uspela sam se
na sam vrh svijesti
i sada glavu odmaram
Bogu iza nogu.
Jezičina odmara, no misli luduju.
Ako Bog je Ljubav, a jest,
kojemu bogu godinama smo se klanjali?
Samo na startnoj poziciji osjetili smo
lahor pravoga Boga. Ljubav.
Već s prvim korakom probudili smo strah.
Svaki novi korak umnažao je strahove...
strah od razotkrivanja, od odbijanja,
osude, pogrešaka, strah od kajanja.
Ljubav je ostala na početnoj točki,
a u neprekinutoj šutnji kočeperio se strah.
Strah. Strah. Strah!
Kakva je to nakaradna smjelost
koja je zbog lažljivog straha odbacila ljubav.
Sve što nam se moglo dogoditi...
šaputanja, objašnjena, isprike,
zagrljaji... sve smo propustili
zbog straha da postat ćemo ranjivi.
Odrekli smo se Boga.
Odrekli smo se Ljubavi.
Sram nas bilo!
U proklesoj šutnji i labavim pretpostavkama
sažvakali smo čežnju,
koju nismo progutali, niti ispljunuli.*

Ostala je čežnja tu negdje,
da razara tkivo,
da grize kajanjem,
da bode vilama... rogati strah.
Rogovi kukavičluka nisu probili čeonu kost,
ali bole kao sam vrag.
Koji smo mi imbecili!
Upravo zbog straha da ne budemo ranjeni,
postali smo slabi, i ranjivi.
Odrekli smo se Boga!
Odrekli smo se Ljubavi!
... a ni pokušali nismo...

ISKRA U MRTVILU

*Nije me iznenadila konstatacija,
da poput mrtvaca spavala sam
svaki put kada si došao
u moj zdravorazumski dom.
Zgotovljen pjesmuljak na sjajnome stolu
potvrdio je da bio si tu.
I kada frustriran landraš
ovim bešćutnim svijetom,
svaku noć vraćaš se u odmorište
pod mojim sklopljenim krilima.
A ja s ramena istrgnem najljepše perce
i u blještavom dnevniku opisujem
jekaste krikove samoće.
Zorom me sunce kroz trepavice bocne,
ustanem, kavu popijem s nogu
i s gorčinom primjećujem
da danje mrtvilo sviće.
Zastori su mrtvi, televizor mrtvo šuti,
na rijetko postavljena pitanja
dajem si mrtve odgovore
i umrtvljenom rukom posežem
za buktećim dnevnikom.
Od plamičaka zadovoljstva obrazi se crvene,
pod umornim prstima zaleprša perce,
a u ukočeno tijelo vraća se radost spoznaje,
da iskru života svaku noć upali
tvoj dolazak pod moja sklopljena krila...
dok spavam poput mrtvaca.*

U ČETIRI OKA

*Šestom čulu vjerujem
da doći će neuobičajen dan,
kada razgovarat ćemo u četiri oka
i kada otkrit ću ti što se događalo
ispod prašine nataloženih nagađanja.
Dat ću ti posljednju priliku da uvidiš
što si nam učinio.
Možda neću moći ni riječ izgovoriti,
možda će mi svako slovo zapeti u grlu,
ali doznat ćeš sve -
jer najiskreniji razgovori
vode se očima.
Kada iz opuštenog stava
zapljusnu te podivljale misli,
iznenadit će te nepromjenjiva, tužna istina,
da uznički pajac ima srce
što sumanuto tuče
na spomen tvojega imena.
Ponekad zbunjivale su me borbe mašte i jave
i glavom bez obzira bježala sam
iz središta unakrsne vatre.
Nakon smirivanja izjednačene borbe
vraćala sam se nama,
da bih ukorak sa zdravorazumskim odlukama,
puzala u tvojoj divovskoj sjeni.
Jedinu važnost davala sam tvojoj sreći,
a ona je bila potpuna,
kada si se okrenuo i osjetio olakšanje
jer pogledom okrznuo si*

*tobom opčinjenu ženu.
Heroinu i plašljivicu. Kraljicu i prosjakinju.
Čelik i konac.
Pristala sam biti anonimus
koji zna upotpuniti zadovoljstvo narcisoida.
One dane, u dokolici ili radoholici,
kada su moji prešućeni monolozi
niotkuda padali ti na pamet,
u istome trenutku hodao si mojom glavom,
u perivojima sanjarenja,
na proplancima mašte,
na očerupanim krilima zbilje.
Izvan dosega tvojih nasluta
bila sam vladarica bez mane,
sluškinja bez prigovora
i tvoj vjerni tjelohranitelj.
Slagat ću ako u četiri oka kažem ti
da sve što si poželio ... bila sam
u prošlom svršenom vremenu.
Kada dođe dugo očekivani dan,
gledaj me u oči... i pažljivo slušaj.
Nemoj spustiti upitan pogled
jer razočarat ćeš se kada primijetiš
da moj korpus više nije imao vremena
za život iza tvojih leđa.
Duša još uvijek puzi
u sjeni tvojih bježanja,
ali tijelo nastavilo je
stoljetno putovanje.*

SREĆOM

*Najljepše bilo bi
svoj pogled zaljepiti za tvoj
i, dok niz leđa tapkaju probuđeni žmarci,
baciti se u toliko priželjkivanu zagonetku...
i sve svoje izgubiti u tebi.
Našla bih
za me savladive prepreke tuge,
prostore strahovlade
i klackalice kontradiktornosti.
Za svaku tvoju beskonačnu bitku
bila bih neuništivo i nepobjedivo oružje.
Ljubila bih ti usne, baš kako bi htio...
da ne stojim tebi sučelice
i da me brzopotezna svjetina ne vidi.
Spavala bih s tobom, baš kako bi htio...
s glavom na tvojim grudima, pod ramenom,
da s tribina ne bi odjeknula osuda
prostodušnim gladijatorima.
Obgrlila bih tvoju raznježenu dušu,
baš kako bi ti htio...
da ne ponizimo jedno drugo
i da iz pulsirajuće karotidne arterije
krvlju ne poprskamo neznalice.
Prsten bih si stavila na ruku, baš to bi htio...
da ti nisi taj koji ga je kupio
i da ga profani ne vide na mome prstu.
Srećom, profućkala sam dano mi vrijeme
za borbe, zagrljaje... i žmarce.*

DUŠA BEZ ADRESE

*Strahovao si da pokajat ćeš se
što onomad kraj mene nisi prošao
kao da me ne vidiš.
Šesto čulo postavilo ti je zamku
i nahuškalo te da po autoputu vozaš
pretrpan kovčeg mojih leptirastih tuga
i limenku punu opreza.
Kod svakog gutljaja strepio si
da će radoznalci otvoriti gepek
i iz njega izletjet će balon,
u kojemu svjetlucala jezovita je tajna.
Na vrata gepeka stavio si
tri crna lokota i tri tube silikona,
ali i dalje brinuo si je li pola tvoje tajne
u mome srcu poštenjem zaključano.
Tupane, bacila sam ključ otkrivanja
i nehajem srušila sam
trule daske na svjetskoj pozornici.
Ne znaš ti kakva sam ja faca...
u svojim očima.
Ja ljudima ne želim
i ne činim zlo!
Jesi li ikada osvijestio
da glad žgoljave duše
tažio si u tuđem čoporu?
Prepredeni čovječuljku, ne kanim pokvariti
lijepu sliku o sebi,
dovodeći te u neugodnu situaciju.*

Ali ako mršava osobnost još jednom zagrakće,
neka kroz tajna vrata
uguram lepezu svojih otkrivenih osjećaja,
duši bez adrese poslat ću
vlastoručno napisanu odbijenicu.
I ako moje noći više nisu i tvoje,
katkada leđima prostruji mi srh kajanja
što toga dana kraj tebe nisam prošla
kao da te uopće ne vidim.

U ŠKOLI MUDROSTI

*Nikada neće umrijeti sjećanje
na neiskvaren pogled,
kada nadmena primitivka
prostaklukom gazila je
tvoja mišljenja i stavove.*

*Tako lako je naljutiti se
i uzvratiti istom mjerom,
ali tebi puno lakše bilo je
odmahnuti rukom,
srknuti gutljaj tople čokolade
i djetinje začuđeno konstatirati:
"Svak je lud po svom,
a ja sam po mom".*

*U zlatnom gnijezdu prostodušnosti
nisi trebala diplomu,
da (i ne znajući) postaneš
učiteljica u školi mudrosti.*

*Nikada neće umrijeti ni sjećanje
na zamah ruke povrh ramena,
kada neopterećena, onako, usput,
dobacila bi:*

*"Sve male brige
bacam iza leđa".*

*Nikada neće umrijeti sjećanje
na tvoj dlan u zraku i raširene prste,
kada zgrozila me zlobnost poznanika,
a ti vitlala si šakom pred licem
i smirivala me osmijehom, i opaskom:*

*“Pet je prsti,
a svi su različiti”.
A kada odlazili su oni
koji su trebali doći,
kada ušutjeli su oni
koji su trebali nazvati,
kada teret duga života
svalio ti se na plećke,
s iskricama zahvalnosti u očima,
trepetom trepavica
i s blago razvučenim usnicama
gugutala si:
“Mah, meni je lipo”.
Mama, hvala ti
što si bila si
moja najbolja učiteljica.*

SJAJ NEISPRIČANIH PRIČA

*Ti bi htjela, noći, plašiti me mrakom,
kao da ne čuješ zov zrikavca
dok tambúra po zrikalu...il čeka mladenku.
Netko tone u san, a netko osluškuje
prpošan život poslije ponoći...
i okrpju traži na nebu.
Svaka zvijezda priča jednu novu,
neispričanu priču.
Tu i tamo mlađahna sjenka
zaleluja ispod ulične lampe
i raspline se u zagrljaju grešna mraka.
Možda slijedi svoju zvijezdu
i žuri obećavajućoj neotkrivenoj priči.
Možda sluti sretan završetak
i osmijeh olakšanja na oznojenom licu.
A možda će sjenka pred svitanje
proći istim putom,
ispraćena ponovljenim, muklim razočaranjem.
Nikada ne znaš jesi li odabrao pravu zvijezdu
i što ona krije u svojem sjaju...
sreću ili tugu.
Što god sjena pronijela ispod ulične lampe,
neće odustati
od možebitno sretnijih, novih priča.
Osim ako u duši ne nosi svijeću 'zgubinočića'
koji već od kuće kreće s lošim ishodom.
Ne vjerujem da tuda svaku noć prolazi,
jer joj ne daju zaspati uzdasi,
koji dopiru iz mojega smjera.*

*I pita se...
I ne sluti da u istoj slatkoj mucu
svaku noć skidam po jednu zvijezdu,
ali zvijezdu sa sretnim krajem priče
još nisam pronašla.
Najbliža zadovoljštini bila je zvijezda
s nedovršenom pričom.
Ti bi htjela, noći, uplašiti me mrakom,
kao da ne znaš za uzbuđenja
pri ubiranju ciklama, šparoga...
i zvijezda pričljivih.*

CIGLE RAZUMA

*Bezbržno sjedim u naslonjaču,
pospane misli ispružile su se u horizontali
i usporeno rastežu rubove slova.
Tuge, sumnje i razočaranja
pred ravnomjernim disanjem privremeno odlažu
jecaže, pitanja i nervozu.
Smiješim se dok s blago stišanog televizora
dopiru zvuci umirujuće, meditativne glazbe.
Ipak, nutrinu grebucka očekivana nelagoda,
slutnja da divljakuša duša opet napušta me
i svom snagom nateže uže
kojim smo spojene.
Mogla bih se kladiti da znam kamo će!
Svaku noć uznemirena vraća se
na ruševine jednog neostvarenog sna.
Skupljenim obrvama
i kažiprstom utisnutim u prozirni obraz
uvijek iznova pokušava odgonetnuti
zašto sjedoglavi neće umrijeti
držeci se za ruke.
Glupača nikada neće shvatiti
da je traženje rupa i pukotina u zidu života
bilo iscrpljujuće. I uzaludno
jer radišni razum danonoćno slagao je
Apolonove cigle znajući da s druge strane zida
stanuje grdna nevolja.
Da se razum sažalio nad uplakanom dušom,
da joj je dopustio da glavom udari
i prođe kroz zid,*

*upoznala bi ošamućenog beskičmenjaka,
koji je zbog moje sreće tugovao,
zbog moje tuge očajavao
i, zbog lažne osjećajnosti,
osudio se na život iza cigli.
Mogla bih se kladiti
da blentača ni noćas neće shvatiti
zašto je rane sjećanja još uvijek peku,
zašto ne može opustiti se u naslonjaču
i zašto ne može utonuti u san
slušajući umirujuću, meditativnu glazbu.
Dušu zauvijek mučit će pitanjce
zašto sjedoglavi neće umrijeti
držeci se za ruke.*

ŠTITIVI ISTOSTI

*Nikada nisam voljela školu,
jer rođena sam da budem
znanja nedostojna.
Od čizme kaputaša i biča bezumnika,
skrivala sam se
na bastionu pustoga Kaštela.
Na travnjaku izgradila sam
školu bez zidova
i bez dječje graje.
U učionici pod tjemenom
naučila sam kako manje patiti,
a više smijati se.
Osim kruha i vode,
trebala sam kožnati štit mudrosti
da brani me od podlih udaraca života.
Ledeni čovjek naslonio se
na jedan od De Villeovih topova
i zajedljivost ispucao u štit mirotvorke.
Štit, oslikan bezbrižnim izrazom lica
i razoružavajućim osmijehom.
U učionici pod tjemenom
danonoćno učila sam kako nositi štit
na duši, na srcu, na očima i ustima.
I u umu.
Na travnjaku djeteline pojavila se
djevojčica kovrčave kose,
s blago uperenim pogledom
iza štita ljutnje.
Pružila mi je ruku poticaja.*

*Prepoznala je istost
i pavela me u živost
grada pod Kaštelom.
U timu zagonetnih
još uvijek borimo se...
ja sa štitom od osmijeha,
a ona od ljutnje.*

HAIKU

HAIKU

*Stara batana
pod svetom Eufemijom
sanja ribara.*

HAIKU

*Usamljeni kos
iz visoke trave sluša
ljudske cvrkute.*

HAIKU

*U peći ljeta
pod pregrijanom nebnicom
dimi se more.*

HAIKU

*Sedmo brdašce
ljudsku rasu propušta
u usta zime.*

HAIKU

*Garavi golub
na rubu dimnjaka stoji
i puši drva.*

HAIKU

*S neba muke
kiša koja pada na grud
olakša dušu.*

HAIKU

*Kroz mutnu sliku
vremeplov dječastvu vraća
umornog starca.*

*Brat svome bratu
nosi punu kantu vode
da ga utopi.*

*Umirući pas
liže površinske rane
svoga gospodara.*

*Na hladnom grobu
napušteni vučjak čeka
dolazak duha.*

Slavica Juhas

SIROTA

www.digitalne-knjige.com

Par riječi na kraju

Uvijek se divim Slavičinom entuzijazmu, njezinoj potrebi da pjesnički obilježi čak i najmanje promjene svojih raspoloženja, da reagira na događaje kojima je ispunjen njezin svaki dan, da pohvata svoje misli koje noćima isplivaju na površinu i ruju, ruju ne bi li ih zapisala.

I ona piše. I ona sama doista je pjesma-uragan. Nastoji srušiti sve što je urušivo u nama i oko nas. Iz te njezine tvrdokorne potrebe da se izrazi stihom (poezijom, ali i proezijom, kojeg li zanimljivog izraza!) nastala je i ova zbirka.

Kada je budete čitali, a nadam se da će to biti vrlo pažljivo čitanje, shvatit ćete da je Slavica Juhas s odmakom koji se jedva primjećuje, zapisala gotovo sve nesreće što su potresale njezinu stvarnost, svoje gubitke i svoju potrebu da sve tuge, sve žalobne trenutke i nestanke dragih joj ljudi nadvlada superiorno, da grdobe udalji od sebe i ne dopusti im da je slome. Ona je Viktorija, može plakati u samotnim noćima kada mrak obavija svaku sitnicu, može jecati bezglasno da ne probudi ptičice ili usnulo cvijeće (za ljude manje-više), ali ona nikada neće pristati na predaju. Ona će se nasmijati i odmahnuti možda rukom, zatvorit će svoje srce na neodređeno vrijeme i držat će ga zatvorenog pod lupom dnevnog svjetla sve do trenutka kada će vrelo njezinih osjećaja šiknuti na papir i posve je obuzeti. Pisat će po papirićima koje će negdje i zagubiti, u bilježnici će ostaviti trag, možda i u više njih, i zapisivat će začarana sve dok joj unutarnji glas ne kaže da je dosta.

Blago njoj. Pokušavam se zamisliti na njezinu mjestu i ne uspijevam. Vjerojatno zato što moji demoni nisu njezini. Ona

u svojim pjesmama nudi predah od svakodnevice (ali je kandžama zakačena za našu pažnju), prekriva našu tugu svojom (ili obrnuto – kaže, vidite, tuga nije uopće ništa strašno, ni bol odlaska i nestanka, sve je trpljivo), daje (ne samo meni) mogućnost da poletimo njezinim stihovima u daleke predjele izmišljenih mogućnosti. I razočaranja. Uspjeha i neuspjeha. Pa makar u jednom stihu.

Zapravo, ova zbirka poetskih i proetskih radova uopće ne donosi nikakva rješenja ni odgovore (koja nam to poezija daje?), ne donosi jalov optimizam kojim nastojimo prekriti svoje dane, a ipak u njoj ima i svjetlosti, i ljubavi, i prijateljstva. I ljepote. Ipak zbirka naginje onoj drugoj strani. Ulice, uma ili nečeg drugog.

Što god netko rekao kada (i ako) bude čitao ove pjesme, meni se one sviđaju. A haiku stihovi na kraju na najbolji način zaokružuju dojam. Zaustavljaju trenutke baš kao što i trebaju.

*Kroz mutnu sliku
vremeplov dječastvu vraća
umornog starca.*

Zlata Knez

Bilješka o autorici

Slavici Juhas ovo je šesnaesta zbirka pjesama. Do sada objavila je petnaest zbirki pjesama: Moj dvoboj, Crveni snovi, Slane kiše, Bijeli papaveri, Nikada nisam, Bulevar umišljaja, Nebeska frula, Vrata vječnosti, Tvoj anđelak, Spakirani osjećaji, Šaptom napisano, Ruševine Ganglota, Viktorijin plač, Istek vremena i Doba besplodnog duda.

Zbirke pjesama Bijeli papaveri, Nikada nisam, Bulevar umišljaja, Nebeska frula, Vrata vječnosti, Tvoj anđelak, Spakirani osjećaji, Šaptom napisano, Ruševine Ganglota, Viktorijin plač i Istek vremena objavljene su i u digitalnom izdanju.

- <https://digitalne-knjige.com/?p=7527>

Nakon mnogobrojnih natječaja njezine su pjesme uvrštene u zajedničke, međunarodne zbirke poezije.

Njezina pjesma Nepoželjni stanari (Izađi, tugo) našla je svoje mjesto na nosaču zvuka Zora, u izvedbi Dražena Zečića.

- https://www.youtube.com/watch?v=KUlvAfdM8iY&ab_channel=KornelijaDrganc

Boris Petrov uglazbio je i, uz pratnju gitare, otpjevao pjesme: Nemojte jecati, Medeno srce, Dijagnoza, Ljubav, Jučer, danas, stranac, Ljubavni kvadrat, U tamnici svojoj, Trenutak slobode, Ljepota žmirkanja i Posljednji stih.-

<https://youtu.be/UvvKckmJpZo>

Tristotinjak pjesama Slavica Juhas objavila je na Youtubeu, a pjesme je čitala gospođa MelihaMiljević.-

<https://www.youtube.com/channel/UCdKonqM3eJSBNVLY6HSRFA>

Stihove pet pjesama govorio je gospodin Zrinko Kapetanić.-

<https://www.youtube.com/watch?v=m6e7oDNPgq4>

Sadržaj:

<i>POŽARI U DUŠI</i>	04
<i>NEMOJ ME ČITATI</i>	05
<i>RANAC PUN STIHOVA</i>	06
<i>KAŽI MI, NOĆI</i>	07
<i>MAJKO</i>	08
<i>KLUB</i>	10
<i>MISLINOŠA</i>	11
<i>U JEZOVITOJ MIRNOĆI</i>	13
<i>SLATKORJEČIVI GRABEŽLJIVAC</i>	15
<i>MISLI</i>	16
<i>DANAS</i>	17
<i>OSVETA MORA</i>	20
<i>ŽIVOT IMA DUGE NOGE</i>	21
<i>PREPOLOVLJENA</i>	22
<i>TROJEDINA</i>	23
<i>SIROTA</i>	24
<i>DEVET SVIJEĆA</i>	26
<i>VRELO STIHOVA</i>	28
<i>KASNA URA</i>	30
<i>VATRENI LEPTIRI TUGE</i>	31
<i>UVREDNICA</i>	33
<i>POŽARI U DUŠI</i>	34
<i>ZA STO GODINA</i>	36
<i>PITOMA</i>	37
<i>ŠKOLA MUDROSTI</i>	38
<i>ISPUŠNE SUZE</i>	39
<i>KRAH ZLE SREĆE</i>	41
<i>UM KRALJUJE, JEZIK ISPALJUJE</i>	44

<i>SLAVKO I ČETVRTA</i>	46
<i>FLAMINGOV KRAJ</i>	50
<i>KAO LJUDI</i>	52
<i>VUKOVI</i>	54
<i>ČAR SPOJENIH POLUTKI</i>	55
<i>HLADNE GLAVE</i>	58
<i>VJEČNOST JEDNE MINUTE</i>	60
<i>NEMOĆ ZLOKOBI</i>	63
<i>ODSKOK SOBA</i>	66
<i>HODAČ S MAGLOM</i>	68
<i>NEMOJ</i>	70
<i>GRANICE</i>	72
<i>SUZA JE MELEM ZA BOL</i>	74
<i>ŽIVKO</i>	76
<i>TREBAT ĆEŠ TI MENE</i>	78
<i>GRAFEMICA</i>	80
<i>NESTRPLJIVI NEMIRI</i>	82
<i>PRAŽNJENJE U PJESNIČARENJU</i>	84
<i>SKVOŠ</i>	86
<i>TORTA S OKUSOM ŽIVOTA</i>	88
<i>PROZIRNI KAMENČIĆI</i>	90
<i>UTUČENI</i>	92
<i>RAVNA GORA</i>	94
<i>ODREKNUĆE</i>	96
<i>ISKRA U MRTVILU</i>	98
<i>U ČETIRI OKA</i>	100
<i>SREĆOM</i>	102
<i>DUŠA BEZ ADRESE</i>	104
<i>U ŠKOLI MUDROSTI</i>	106
<i>SJAJ NEISPRIČANIH PRIČA</i>	108
<i>CIGLE RAZUMA</i>	110
<i>ŠTITOVIM ISTOSTI</i>	112

HAIKU	<i>114</i>
PAR RIJEČI NA KRAJU	<i>123</i>
BILJEŠKA O AUTORICI	<i>125</i>
KAZALO	<i>127</i>

Prilog – Ugovor o korištenju digitalnih knjiga

Digitalne knjige by Impero present dopušteno je koristiti samo za osobne potrebe korisnika, čime želimo izbjeći bilo kakvu mogućnost zlorabotrebte autorskih prava autora knjige. Korisnici ih mogu slobodno pregledavati, kopirati, umnožavati te pokazivati i slati prijateljima ili svim onim za koje misle da bi ih takvo što moglo zanimati, no svaka druga vrsta distribucije digitalnih knjiga ostaje isključivo i nepovredivo pravo stranice www.digitalne-knjige.com.

*Nenad Grbac iz Zagreba, kao nakladnik, s jedne strane (u daljnjem tekstu: nakladnik) i posjetitelj stranice www.digitalne-knjige.com kao korisnik usluge (u daljnjem tekstu: korisnik) zaključuju klikom na link *Prihvaćam ugovor o korištenju knjige prije njezina preuzimanja(download), sljedeći:**

UGOVOR O KORIŠTENJU DIGITALNIH KNJIGA by IMPERO present

čl. 1.

Ugovorne strane su suglasne da se digitalnim knjigama nakladnika korisnik može koristiti samo za osobne potrebe, pri tome ničim ne ugrožavajući autorska prava nakladnika i pisaca koji su nakladniku dali suglasnost da objavi njihovo djelo.

čl. 2.

U skladu s prethodnim člankom, korisnik knjigu može pregledavati, kopirati, umnožavati i slati svima onima za koje

smatra da bi ih knjiga mogla zanimati, a nije mu dopušteno mijenjati sadržaj knjiga, dopunjavati ga, kao ni bilo kakva izmjena u izvornome kodu knjiga (bilo u binarnom ili izvršnom obliku).

čl. 3.

Ugovorne strane su suglasne da je svaka druga vrsta distribucije digitalnih knjiga nakladnika zabranjena odnosno isključivo i nepovredivo pravo nakladnika.

čl. 4.

Slijedom prethodnog članka zabranjena je bez znanja i suglasnosti nakladnika i pisaca bilo kakva komercijalna ili reklamna upotreba digitalnih knjiga, njihovo korištenje u državnim i privatnim ustanovama (fakultetima, školama, knjižnicama, knjižarama i slično).

čl. 5.

Temeljem članka 3. ovoga ugovora zabranjena je i distribucija digitalnih knjiga nakladnika putem elektroničkih medija i Interneta.

čl. 6.

Ovaj ugovor zaključuje se na neodređeno vrijeme, a sve sporove proizašle iz njega ugovorne strane će nastojati riješiti sporazumno, dok se u suprotnome ugovara stvarno nadležan sud u Zagrebu.

Slavica Juhas

SIROTA

(zbirka poezije i proezije)

Nenad Grbac

Srednjaci 22, Zagreb

*Mob: **099 / 599-24-34***

E-mail: digitalne.knjige@gmail.com

Urednik:

Nenad Grbac

Juhas, Slavica

SIROTA

(zbirka poezije i proezije)

www.digitalne-knjige.com

ISBN 978-953-358-291-5

Bilješka o autorici:

Slavica Juhas objavila je šesnaest zbirki pjesama: Moj dvoboj (2004), Crveni snovi (2004), Slane kiše (2005), Bijeli papaveri (2005), Nikada nisam (2006), Bulevar umišljaja (2006), Nebeska frula (2007), Vrata vječnosti (2009), Tvoj anđelak (2018), Šaptom napisano (2018), Spakirani osjećaji (2019), Ruševine Ganglota (2020), Viktorijin plač (2021), Istek vremena (2022) i Doba besplodnog duda (2022) i Sirota (2022).

Zbirke Tvoj anđelak, Spakirani osjećaji, Šaptom napisano, Bulevar umišljaja, Nikada nisam, Vrata vječnosti, Ruševine Ganglota, Viktorijin plač, Istek vremena, Nebeska frula, Bijeli papaveri, Istek vremena, Doba besplodnog duda i Sirota; objavljene su i u digitalnom izdanju.

Mnoge njene pjesme uvrštene su razne zajedničke zbirke poezije